

ما یک یورو هم به سرمایه‌داران نمی‌پردازیم، پیام اعتصاب کارگران و کارکنان یونان

سعید آرمان

چهارشنبه پانزدهم آبان ۱۳۸۷

اخیرا آتن پایتخت یونان شاهد اعتصابی یکروزه، اما قدرتمند و هشدار دهنده بود، این حرکت بدنبال بحران اقتصادی جاری که زندگی میلیاردها انسان را در جهان ناامن سرمایه‌داری تحت الشعاع خود قرار داده است، میتوان گفت حرکتی منحصر بفرد و امیدبخش بود. در این حرکت اعتراضی وسیع صدها هزار کارگر و کارمند به توصیه دو اتحادیه کارگری مهم این کشور که بیش از دو میلیون و نیم عضو دارند، دست از کار کشیدند و هزاران نفر از آنان در اعتراض خیابانی شهر آتن شرکت کردند.

این اعتصاب بدلیل فراگیر بودن آن از کارگران خدمات عمومی تا فرودگاه‌ها و بیمارستانها و شهرداریها و خبرنگاران، تمام کشور را به حالت تعطیلی کشاند و بر کل کشور تاثیر گذار بود. ترافیک هوایی، حمل و نقل شهری، و خدمات شهری عمومی به دلیل اعتصاب صدها هزار نفر در یونان، متوقف شده. حدود ۲۰۰ پرواز داخلی و خارجی و بسیاری از سرویس‌های راه آهن لغو شد و کشتی‌ها در بنادر این کشور ناچار به لنگر انداختن شدند. اعتصاب کنندگان به خصوصی سازی، سقف حقوق، و اصلاحات در سیستم مستمری در این کشور دست اعتراض زدند. بسیاری از آنان خواستار افزایش حمایت دولت هستند و تقاضای دو برابر شدن حداقل حقوق را دارند. آنان همچنین به کمک‌های مالی دولت به بانکها معترضند و شعار "حتی یک یورو هم به سرمایه‌داران کمک نمی‌کنیم" سر داده‌اند. اتحادیه‌ها همچنین به خصوصی سازی خطوط هوایی "المپیک ایرلاینز" هم اعتراض دارند. اتحادیه‌ها به تصمیم دولت مبنی بر اصلاحات در سیستم مستمری کشور از جمله متوقف کردن بیشتر برنامه‌های بازنشستگی زودهنگام معترضند. در همین هفته نیز "ریکیاویک" ایسلند شاهد به خیابان آمدن هزاران نفر از مردم معترض بود که به شدت نگران از دست دادن شغل‌هایشان و آینده تاریکی هستند که در انتظارشان میباشد. آنان خواهان تضمین مالی دولت در قبال شهروندان کم درآمد شدند. میلیونها نفر در معرض بیکاری قرار گرفته و کارخانه‌های مختلف در شرف تعطیلی یا نیمه تعطیلی هستند. سرمایه‌داران و دولت‌هایشان صدها تریلیون از گرده کارسخت و بردگی مزدی طبقه ما، از سفره خالی ما و حتی از نیروی کار کودکان نحیف ما در بانکها پس انداز کرده‌اند و اکنون میخواهند بار بحرانشان را هم روی سر ما خراب کنند و تباهی مطلق را به ما تحمیل کنند.

راه حل چیست؟

در مقابل این وضعیت یک سنگر بندی اعتراضی و مبارزاتی طبقه کارگر در هر جا که مورد تعرض بورژوازی است مثل نان روز واجب است. علاوه بر آن همسرنوشتی طبقاتی جهانی کارگر حول سیاست سوسیالیستی مطلوبیت خود را نشان میدهد. در دنیای امروز هنگامیکه دشمنان طبقه کارگر از وزیرداری آلمان پرآشتاین بروک، در گفتگویی با هفته نامه "اشپیگل"، اعتراف می‌کند: "مارکس خیلی اشتباه نمی‌کرد: یک سرمایه‌داری لگام گسیخته، آن گونه که ما

شاهدش بودیم، دست آخر خود را نیز می‌بلعد."، گرفته تا جان مک کین که باراک اوبامای رقیبش را بخاطر اینکه می‌خواهد در این مسابقه انتخاباتی دل طبقه متوسط آمریکارا به منظور جلب رایشان بدست بیاورد به "سوسیالیست" متهم میکند، تا اشتیاق به خواند آثار اقتصادی مارکس در میان طیفهای مختلف جامعه و حتی دولتمردان به مقاصد گوناگون رواج پیدا کرده است، طبقه کارگری بیش از همه باید به مارکس مراجعه کند. اما برای طبقه ما بازخوانی مارکس یک وجه کار است، وجه اساسی تر مارکس پراتیک ایده های انقلابی و رهائیبخش اوست در کارخانه و کارگاه و کوچه و خیابانهای شهرهای ریز و درشت به وسعت این کره خاکی است تا بانیان نظم وارونه و استثمارگر و بحرانزا را به زیر کشیده و دنیای عاری از استثمار و نابرابری را بنیاد نهاد.

برای طبقه کارگرد ایران این امر به مراتب مبرمتر است که کارگران از ابتدائی ترین حق تشکل یابی هم محرومند و یک سرمایه‌داری هار و لگام گسیخته بر همه وجوه زندگی مردم سایه شوم خود را افکنده است، که باید تکلیفش را روشن کنیم.

سعید آرمان

۵ نوامبر ۲۰۰۸